

Arrest

nr. 178 764 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 7 oktober 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juli 2015 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 20 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 februari 2016 en op 12 april 2016.

1.3. Op 30 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 juni 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van R. S. N. A.-B.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische man van Arabische origine en u bent in het bezit van de Iraakse nationaliteit. U groeide op in de Resalah-wijk in Bagdad en bleef in deze wijk wonen tot uw vlucht uit Irak. Van 2001 tot de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 diende u als soldaat in het Iraaks leger. U was daarna werkzaam als vloerder.

In 2005 huwde u met A.(...)-B.(...) H.(...) F.(...) N.(...) (O.V. 8.097.281). In 2005 of 2006 vluchtte u met uw gezin via Syrië naar Libanon. U vertrek toen uit Irak was ingegeven door de algemene situatie van het sektarisch geweld in Bagdad op dat moment. In Libanon verbleef u een twee en half à drie jaar in Beiroet gedurende dewelke uw dochter R.(...) geboren werd en u een asielaanvraag bij de Verenigde Naties indiende. U wachtte echter het resultaat van deze aanvraag niet af maar keerde in 2008 terug naar uw woning in Resalah, Bagdad, nadat het geweld in Bagdad geluwd was.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Irak werd uw vriend en collega H.(...) laat op de avond vermoord. Hij werd hiervoor nog benaderd door militieleden die hem verplichtten om de sjiitische militie Asaib Ahl al Haq (AAH) te vervoegen en volgens u werd hij omwille van zijn weigering om hierop in te gaan vermoord.

In de periode na de moord op H.(...) en voor uw vertrek uit Irak werd ook u tot tweemaal toe benaderd door militieleden van AAH met de vraag of u deze sjiitische militie wou vervoegen binnen het kader van de Hashed al Shaabi (Popular Mobilisation Front, HAS). De eerste keer kwamen vijf of zes personen langs bij u thuis. Ze vroegen u toen om hun militie te vervoegen en scholden uw familie uit. Het was de bedoeling dat u in Samarra of Tikrit zou gaan vechten tegen IS (Islamitische Staat). Ze wilden ook uw auto gebruiken. U maakte meteen duidelijk dat u hier niet op zou ingaan. De tweede keer dat dezelfde personen langskwamen, vermoedelijk een achttal dagen voor uw vertrek uit Irak, escaleerde de situatie en begonnen de mannen te schreeuwen. U werd ook uitgescholden voor lafaard en één van de personen die voor u stond dreigde ermee u te zullen vermoorden.

U verkocht hierna uw wagen en verliet Irak samen met uw gezin op 21 september 2014. U reisde eerst naar Turkije waar u asiel aanvroeg bij de Verenigde Naties. U wachtte ook ditmaal het antwoord niet af en besloot in 2015 verder te reizen naar Europa. Op 28 juli 2015 kwam u samen met uw echtgenote en twee kinderen toe in België en vroeg samen met hen asiel aan op dezelfde dag.

Ter ondersteuning van uw identiteit/asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, afgeleverd op 26.04.2012 in al Karkh, Bagdad; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 03.06.2009 in Bagdad; uw Iraakse woonstkaart, afgeleverd op 26.08.2008 in Bagdad; uw Iraakse rantsoenkaart, afgeleverd op 10.01.2013 in Bagdad; een kaart voor ontheemden, afgeleverd op 12.04.2008 in Bagdad.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek naar de door u aangehaalde asielmotieven stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zich bij u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou manifesteren omwille van de onderstaande redenen.

U haalde aan dat u verplicht werd om te dienen bij de sjiitische militie AAH binnen de HAS maar dit weigerde. U voegde hier ook aan toe dat uw collega en vriend H.(...) dezelfde eis weigerde en vervolgens vermoord werd (gehoorverslag CGVS 1 d.d. 15 februari 2016, p. 8).

Het CGVS stelt vooreerst vast dat de door u geschetste situatie van gedwongen rekrutering niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Wat betreft de gedwongen rekrutering door sjiitische milities betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi, van 5 februari 2016) namelijk dat de sjiitische milities die deel uitmaken van al-Hashd al-Shaabi er in slagen om opmerkelijk veel jongeren te overtuigen deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS in Irak. Al-Hashd al-Shaabi hebben bijgevolg geen gebrek aan gemotiveerde rekruten. Daartegenover staat dan nog eens dat het aan financiële en logistieke steun ontbreekt om deze talloze vrijwilligers op te leiden en uit te rusten. Alle bronnen die door het CGVS werden gecontacteerd, wijzen in dezelfde richting, namelijk dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door milities van al-Hashd al-Shaabi. Het zou bovendien zeer vreemd zijn dat al-Hashd al-Shaabi de beperkte middelen die het ter beschikking heeft, zou aanwenden om een slecht gemotiveerde strijdkracht op te leiden en te

bewapenen indien er talloze gemotiveerde vrijwilligers ter beschikking staan. Als gevolg van bovenstaande bemerkingen, stelt het CGVS vast dat een dergelijke gedwongen rekrutering ten aanzien van uw persoon bijzonder weinig aannemelijk is.

Naast de vaststelling dat deze gang van zaken de objectieve informatie ter beschikking van het CGVS tegensprekt, is het CGVS daarenboven ook genoopt te concluderen dat uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS aangaande uw verplichte rekrutering en de moord op uw collega H.(...) tegenstrijdigheden bevatten die verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten onderhalen.

Zo dient er vooreerst te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u zich gedurende de twee gehoren op het CGVS tegensprekt aangaande het aantal keer dat u door militieleden van AAH werd benaderd voor uw verplichte rekrutering bij deze militie. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u meer dan twee keer door AAH was benaderd, om later in ditzelfde gehoor duidelijk aan te geven precies drie keer door hen benaderd te zijn om zich bij hen aan te sluiten (CGVS 1, p. 8 en 12). Over elk van deze drie pogingen om u te rekruteren gaf u vervolgens details. U gaf te kennen dat ze drie keer langskwamen bij u thuis. U gaf vervolgens aan wanneer ze bij benadering langskwamen, met hoeveel personen ze telkens langskwamen en wat er telkens tijdens deze bezoeken tegen u gezegd werd (CGVS 1, p. 8 tot en met 12). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS evenwel gevraagd werd hoeveel keer deze militieleden benaderden, antwoordde u echter plots dat het om twee bezoeken aan uw woning ging (CGVS 2 d.d. 12 april 2016, p. 5 tem 7). Het feit dat u zich hierover tegensprekt, geeft een weinig doorleefde indruk aan uw asielrelaas.

Hierbij aansluitend dient het CGVS te wijzen op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen afgelegd tijdens uw beide gehoren op het CGVS aangaande de situering in de tijd van uw persoonlijke problemen met de militie AAH en de moord op uw vriend en collega H.(...). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u zo dat uw moeder op het moment dat uw collega H.(...) was vermoord, u zou gezegd hebben dat deze mensen u nooit meer met rust zouden laten, dat u verplicht met hen moest samenwerken en dat u het land moest verlaten. U voegde hieraan toe dat u daarop antwoordde dat u daarna alles regelde om te vertrekken, uw auto verkocht en het land verliet (CGVS 1, p. 8). Hiermee geeft u al een duidelijke indicatie dat u voorafgaand aan de moord op H.(...) reeds werd benaderd door de militieleden van AAH. Anders had uw moeder uw verplichte rekrutering ook niet kunnen linken aan de dood van H.(...) op dat moment. Verder in ditzelfde gehoor bevestigde u dit ook door uitdrukkelijk te verklaren leden van AAH reeds voor de moord op H.(...) bij u thuis waren langskwamen met het doel u te rekruteren (CGVS 1, p. 9, 10 en 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u voor de moord op H.(...) gecontacteerd werd door militieleden, antwoorde u evenwel ontkennend. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan het herhalen van uw laatste verklaringen (CGVS 2, p. 8). Het loutere herhalen van uw laatste verklaringen is hier echter geen verschoning voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid.

Daarenboven maken u en uw echtgenote tijdens jullie respectievelijke gehoren op het CGVS ook een radicaal verschillende inschatting van de tijdsduur die tussen de moord op H.(...) en het vertrek van uw gezin uit Irak lag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat H.(...) twintig dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor paste u deze tijdsinschatting al enigszins aan en verklaarde u dat H.(...) één of anderhalve maand voor het vertrek van uw gezin uit Irak vermoord werd (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen staan echter beiden in schril contrast met de tijdsinschatting die uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het CGVS maakte, waarbij ze verklaarde dat uw vriend en collega H.(...) enkele dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (Gehoorsverslag CGVS 1 echtgenote dd. 15.02.2016, p. 7). De vaststelling dat deze tijdsinschattingen van u en uw echtgenote in dermate verschillen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer aangezien deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aangaf dat hij op klaarlichte dag ergens in de namiddag vermoord werd, terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dit in de late avond of nacht situeerde (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 8). Tevens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u boudweg uw eerdere verklaringen van het eerste gehoor (CGVS 2, p. 8). Aangezien het voor zich spreekt dat het ontkennen van eerder afgelegde verklaringen tijdens een vorig gehoor op het CGVS geen verschoning biedt voor een dergelijke tegenstrijdigheid, dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor verder wordt teniet gedaan.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan u zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te

maken dat u in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er dient nog kort te worden ingegaan op de vlucht van uw gezin uit Bagdad naar Beirut in Libanon in 2005-2006. Het CGVS stelt hierbij vast dat zowel u en uw echtgenote aangeven dat deze vlucht louter ingegeven was door de toenmalige algemene situatie van het sektarisch geweld. Zo verklaarde u zelf dat u niet persoonlijk bedreigd werd, bevestigde uw echtgenote dit ook en gaf zij daarna zelf expliciet aan dat uw gezin gevlucht was omwille van de algemene situatie (CGVS 2, p. 3 en gehoorverslag echtgenote d.d. 12 april 2016, p.2). Gezien er geen sprake is van enige persoonlijke vervolging ten aanzien van uw persoon of uw gezin, dient te worden geoordeeld dat deze feiten geen invloed hebben op uw huidige asielaanvraag.

De documenten die u aanleverde vermogen het oordeel van het CGVS niet te veranderen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw familie heeft u uw identiteit en uw familiale situatie gestaafd, welke niet in twijfel worden getrokken. Met uw kaart voor ontheemden heeft u gestaafd dat u in 2008 na terugkomst vanuit Libanon bepaalde voordelen kreeg toegekend, wat evenmin wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen

IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van H. F. N. A.-B.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische vrouw van Arabische afkomst, in het bezit van de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Bagdad. U groeide op in de al Rahmaniya wijk in Bagdad en verhuisde na het huwelijk met uw echtgenoot, A.(...)-B.(...) R.(...) S.(...) N.(...) (O.V. 8.097.281) in 2005 naar de al Resalah wijk, eveneens in Bagdad. In 2006 ontvluchtte u met uw gezin Bagdad via Syrië naar Beiroet in Libanon en dit omwille van de algemene situatie van het sektarisch geweld in Bagdad. U verbleef een tweetal jaar in Beiroet tot u met uw gezin terugkeerde naar uw woning in Bagdad in Irak. Dit gebeurde na een oproep van de Iraakse overheid dat het in Bagdad weer veilig was.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Irak werd uw echtgenoot voor de deur van uw huis een eerste keer aangesproken door militieleden van Asaib Ahl al Haq (AAH). Ze eisten dat uw echtgenoot zou meewerken in de bescherming van de wijk. U was op dit moment thuis. Later werd uw echtgenoot nog een tweede keer aangesproken aangaande dezelfde eis. Ditmaal werd er door de mannen geschreeuwd.

Enkele dagen voor uw vertrek uit Irak werd een collega en vriend van uw echtgenoot, H.(...), vermoord nadat hij dezelfde toenaderingen had ervaren door de militie die ook uw echtgenoot aangesproken had.

Uw echtgenoot verkocht zijn wagen en samen met het ganse gezin verlieten jullie Irak op 21 september 2014. Jullie reisden eerst naar Turkije waar jullie bijna een jaar verbleven. In de zomer van 2015 besloten jullie verder te reizen naar Europa. Op 28 juli 2015 kwam u samen met uw echtgenoot en twee kinderen toe in België. Nog diezelfde dag dienden jullie hier een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw identiteit/asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, afgeleverd op 23.05.2015 in al Karkh, Bagdad; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 09.06.2005 in Bagdad; en de twee Iraakse identiteitskaarten van uw kinderen M.(...) en R.(...), beiden afgeleverd op 28.05.2014 in al Karkh, Bagdad.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt.

"Na een grondig onderzoek naar de door u aangehaalde asielmotieven stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zich bij u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou manifesteren omwille van de onderstaande redenen.

U haalde aan dat u verplicht werd om te dienen bij de sjjiitische militie AAH binnen de HAS maar dit weigerde. U voegde hier ook aan toe dat uw collega en vriend H.(...) dezelfde eis weigerde en vervolgens vermoord werd (gehoorverslag CGVS 1 d.d. 15 februari 2016, p. 8).

Het CGVS stelt vooreerst vast dat de door u geschetste situatie van gedwongen rekrutering niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Wat betreft de gedwongen rekrutering door sjjiitische milities betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi, van 5 februari 2016) namelijk dat de sjjiitische milities die deel uitmaken van al-Hashd al-Shaabi er in slagen om opmerkelijk veel jongeren te overtuigen deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS in Irak. Al-Hashd al-Shaabi hebben bijgevolg geen gebrek aan gemotiveerde rekruten. Daartegenover staat dan nog eens dat het aan financiële en logistieke steun ontbreekt om deze talloze vrijwilligers op te leiden en uit te rusten. Alle bronnen die door het CGVS werden gecontacteerd, wijzen in dezelfde richting, namelijk dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door milities van al-Hashd al-Shaabi. Het zou bovendien zeer vreemd zijn dat al-Hashd al-Shaabi de beperkte middelen die het ter beschikking heeft, zou aanwenden om een slecht gemotiveerde strijdkracht op te leiden en te bewapenen indien er talloze gemotiveerde vrijwilligers ter beschikking staan. Als gevolg van bovenstaande bemerkingen, stelt het CGVS vast dat een dergelijke gedwongen rekrutering ten aanzien van uw persoon bijzonder weinig aannemelijk is.

Naast de vaststelling dat deze gang van zaken de objectieve informatie ter beschikking van het CGVS tegensprekt, is het CGVS daarenboven ook genoopt te concluderen dat uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS aangaande uw verplichte rekrutering en de moord op uw collega H.(...) tegenstrijdigheden bevatten die verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten onderhalen.

Zo dient er vooreerst te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u zich gedurende de twee gehoren op het CGVS tegensprekt aangaande het aantal keer dat u door militieleden van AAH werd benaderd voor uw verplichte rekrutering bij deze militie. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u meer dan twee keer door AAH was benaderd, om later in ditzelfde gehoor duidelijk aan te geven precies drie keer door hen benaderd te zijn om zich bij hen aan te sluiten (CGVS 1, p. 8 en 12). Over elk van deze drie pogingen om u te rekruteren gaf u vervolgens details. U gaf te kennen dat ze drie keer langskwamen bij u thuis. U gaf vervolgens aan wanneer ze bij benadering langskwamen, met hoeveel personen ze telkens langskwamen en wat er telkens tijdens deze bezoeken tegen u gezegd werd (CGVS 1, p. 8 tot en met 12). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS evenwel gevraagd werd hoeveel keer deze militieleden benaderden, antwoordde u echter plots dat het om twee bezoeken aan uw woning ging (CGVS 2 d.d. 12 april 2016, p. 5 tem 7). Het feit dat u zich hierover tegensprekt, geeft een weinig doorleefde indruk aan uw asielrelaas.

Hierbij aansluitend dient het CGVS te wijzen op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen afgelegd tijdens uw beide gehoren op het CGVS aangaande de situering in de tijd van uw persoonlijke problemen met de militie AAH en de moord op uw vriend en collega H.(...). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u zo dat uw moeder op het moment dat uw collega H.(...) was vermoord, u zou gezegd hebben dat deze mensen u nooit meer met rust zouden laten, dat u verplicht met hen moest samenwerken en dat u het land moest verlaten. U voegde hieraan toe dat u daarop antwoordde dat u daarna alles regelde om te vertrekken, uw auto verkocht en het land verliet (CGVS 1, p. 8). Hiermee geeft u al een duidelijke indicatie dat u voorafgaand aan de moord op H.(...) reeds werd benaderd door de militieleden van AAH. Anders had uw moeder uw verplichte rekrutering ook niet kunnen linken aan de dood van H.(...) op dat moment. Verder in ditzelfde gehoor bevestigde u dit ook door uitdrukkelijk te

verklaren leden van AAH reeds voor de moord op H.(...) bij u thuis waren langskwamen met het doel u te rekruteren (CGVS 1, p. 9, 10 en 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u voor de moord op H.(...) gecontacteerd werd door militieleden, antwoorde u evenwel ontkennend. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan het herhalen van uw laatste verklaringen (CGVS 2, p. 8). Het loutere herhalen van uw laatste verklaringen is hier echter geen verschoning voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid.

Daarenboven maken u en uw echtgenote tijdens jullie respectievelijke gehoren op het CGVS ook een radicaal verschillende inschatting van de tijdsduur die tussen de moord op H.(...) en het vertrek van uw gezin uit Irak lag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat H.(...) twintig dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor paste u deze tijdsinschatting al enigszins aan en verklaarde u dat H.(...) één of anderhalve maand voor het vertrek van uw gezin uit Irak vermoord werd (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen staan echter beiden in schril contrast met de tijdsinschatting die uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het CGVS maakte, waarbij ze verklaarde dat uw vriend en collega H.(...) enkele dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (Gehoorsverslag CGVS 1 echtgenote dd. 15.02.2016, p. 7). De vaststelling dat deze tijdsinschattingen van u en uw echtgenote in dermate verschillen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer aangezien deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aangaf dat hij op klaarlichte dag ergens in de namiddag vermoord werd, terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dit in de late avond of nacht situeerde (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 8). Tevens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u boudweg uw eerdere verklaringen van het eerste gehoor (CGVS 2, p. 8). Aangezien het voor zich spreekt dat het ontkennen van eerder afgelegde verklaringen tijdens een vorig gehoor op het CGVS geen verschoning biedt voor een dergelijke tegenstrijdigheid, dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor verder wordt teniet gedaan.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan u zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er dient nog kort te worden ingegaan op de vlucht van uw gezin uit Bagdad naar Beirut in Libanon in 2005-2006. Het CGVS stelt hierbij vast dat zowel u en uw echtgenote aangeven dat deze vlucht louter ingegeven was door de toenmalige algemene situatie van het sektarisch geweld. Zo verklaarde u zelf dat u niet persoonlijk bedreigd werd, bevestigde uw echtgenote dit ook en gaf zij daarna zelf expliciet aan dat uw gezin gevlucht was omwille van de algemene situatie (CGVS 2, p. 3 en gehoorsverslag echtgenote d.d. 12 april 2016, p.2). Gezien er geen sprake is van enige persoonlijke vervolging ten aanzien van uw persoon of uw gezin, dient te worden geoordeeld dat deze feiten geen invloed hebben op uw huidige asielaanvraag.

De documenten die u aanleverde vermogen het oordeel van het CGVS niet te veranderen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw familie heeft u uw identiteit en uw familiale situatie gestaafd, welke niet in twijfel worden getrokken. Met uw kaart voor ontheemden heeft u gestaafd dat u in 2008 na terugkomst vanuit Libanon bepaalde voordelen kreeg toegekend, wat evenmin wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u aanleverde vermogen het oordeel van het CGVS niet te veranderen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw familie heeft u uw identiteit en die van uw kinderen gestaafd, welke niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel, voeren verzoekers in een eerste onderdeel – met betrekking tot de vluchtelingenstatus – aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun asielrelaas niet ten gronde heeft geanalyseerd en ondernemen zij een poging om de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de subsidiaire bescherming – wijzen verzoekers erop dat in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 ernstig verslechterd is en dat het grondoffensief dat IS in Irak voert sinds juni 2014 verder is geëscaleerd, dat UNHCR besluit dat de meeste mensen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat er verder niet wordt betwist dat het geweld in Irak op verschillende vlakken is toegenomen. Zij betogen dat het niet is omdat het openbare leven in Irak niet is stilgevallen dat zij daarom in Bagdad geen ernstig gevaar zouden lopen en niet in aanmerking zouden kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dat noch de nationale overheid, noch de internationale troepen er in slagen de Iraakse burgers te verdedigen en dat het Commissariaat-generaal zelf het groot aantal aanslagen, terreuracties, gevechten enz. bevestigt. Voorts menen zij dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet werd onderzocht.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, het document "Irak – Vrijwillige terugkeer" en het document "Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016.

2.2.3. Ter terechtzitting van 7 oktober 2016 wijzen verzoekende partijen erop dat zij in het bezit zijn van documenten maar nog niet de tijd hebben gehad om voor een vertaling te zorgen. Op 21 oktober 2016, worden de volgende stukken ter terechtzitting ingediend: stuk 1 betreft het gegeven dat de familie buiten hun stam wordt gesloten omdat verzoeker niet wil deelnemen aan de verzetsbeweging; stuk 2 is een dreigbrief van de milities; stuk 3 zijn bewijzen van UNHCR dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend in Turkije; stuk 4 is een bewijs van verzending via FEDEX.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoekers behoudens het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden achten, laten zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) de door hen geschetste situatie van gedwongen rekrutering door de sjiiitische militie AAH niet strookt met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van al-Hashd al-Shaabi, (ii) eerste verzoekende partij zich tegensprekt aangaande het aantal keer dat hij door militieleden van AAH werd benaderd voor zijn verplichte rekrutering bij deze militie, hetgeen een weinig doorleefde indruk aan zijn asielrelaas geeft, (iii) eerste verzoekende partij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de situering in de tijd van zijn persoonlijke problemen met de militie AAH en de moord op zijn vriend en collega H., (iv) verzoekers tijdens hun respectievelijke gehoren op het Commissariaat-generaal een radicaal verschillende inschatting maken van de tijdsduur die tussen de moord op H. en hun vertrek uit Irak lag, (v) eerste verzoekende partij tijdens het eerste gehoor aangaf dat hij op klaarlichte dag ergens in de namiddag vermoord werd, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor dit in de late avond of nacht situeerde, (vi) de vlucht van hun gezin uit Bagdad naar Beiroet in Libanon in 2005-2006 louter ingegeven was door de toenmalige algemene situatie van het sektarisch geweld en zij beiden bevestigen dat zij niet persoonlijk bedreigd werden zodat dient te worden geoordeeld dat deze feiten geen invloed hebben op hun huidige asielaanvraag, (vii) de door hen neergelegde documenten slechts hun identiteit, hun familiale situatie en het feit dat zij in 2008 na hun terugkomst vanuit Libanon bepaalde voordelen kregen toegekend staven, gegevens welke niet worden betwist en (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweringen omtrent de gedwongen rekrutering van eerste verzoekende partij door Asaeb Ahl al Haq (AAH).

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst correct op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van al-Hashd al-Shaabi.

Verzoekers betwisten de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en merken op dat *in casu* de door hen aangehaalde feiten dateren van 2014 terwijl de informatie van het Commissariaat-generaal de meest recente situatie beschrijft (zie COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi van 5 februari 2016). Volgens verzoekers zochten de milities in 2014 wel degelijk verplichte aansluitingen, niet om te gaan vechten tegen IS in Irak (zoals momenteel het geval is en waarvoor nu inderdaad genoeg vrijwilligers worden gevonden) maar wel om te gaan vechten tegen IS in Syrië. Verzoekers menen dat het aldus om een totaal ander uitgangspunt gaat en dat de redenering van het Commissariaat-generaal *in casu* niet van toepassing is. Zij beklemtonen dat in 2014 mensen door de milities verplicht werden meegenomen vanuit Irak naar Iran om vervolgens in Syrië strijd te gaan leveren en betogen dat het feit dat er geen gedwongen rekrutering van eerste verzoekende partij zou geweest zijn dan ook totaal onjuist is in het licht van deze informatie.

Verzoekers kunnen evenwel in hun betoog niet worden gevolgd. Niet alleen brengen zij geen enkele concrete, objectieve informatie bij ter staving van hun beweringen, daarenboven vinden deze beweringen niet de minste steun in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin de Raad het volgende leest: *“Op 12 juni 2014 riep ayatollah Ali al-Sistani Iraakse burgers op om de wapens op te nemen om de opmars van Islamic State (IS) in Irak te stuiten. Deze fatwa van de voornaamste sjiitische geestelijke van het land leidde tot de mobilisatie van wel een miljoen hoofdzakelijk sjiitische vrijwilligers. Om deze massale instroom van vrijwilligers in goede banen te leiden werden op 15 juni 2014 Popular Mobilization Units (PMU), in het Arabisch bekend als al-Hashd al-Shaabi, in het leven geroepen. Al-Hashd al-Shaabi ontwikkelde zich tot een koepelorganisatie van een vijftigtal hoofdzakelijk sjiitische milities. Naast een aantal nieuw opgerichte, hoofdzakelijk tribale en/of lokale paramilitaire eenheden werden ook eerder bestaande sjiitische milities bij al-Hashd al-Shaabi ondergebracht. Vanwege de uitgebouwde organisatiestructuur waarover deze beschikten waren het vooral deze milities die voordeel deden bij de massale mobilisatie van sjiitische vrijwilligers. (...) Reeds voor de oprichting van al Hashd al Shaabi rekruteerden sjiitische milities in Irak (zoals onder meer Asa'ib al-Haq, Kata'ib Hezbollah, Badr Force, Kataib Sayyid al-Shuhada en Hakarat Hezbollah al-Nujaba) vrijwilligers voor deelname aan de strijd in Syrië ter ondersteuning van het Assad-regime. De rekruteringsmethoden die hierbij ingezet werden reikten van het verspreiden van rekruteringsposters tot het opzetten van rekruteringscentra op sjiitische pilgrimsroutes. Daarnaast werden rekruten geronseld via internet en sociale media. Nadat ayatollah Ali al-Sistani in juni 2014 opriep de wapens op te nemen om de opmars van IS in Irak te stuiten hielden de sjiitische milities in Irak deze beproefde rekruteringsmethoden aan. Vanwege de uitgebouwde organisatiestructuur waarover deze beschikten werven vooral de Badr Force, Kata'ib Hezbollah, Asa'ib al-Haq, Kata'ib al-Imam Ali en Kataib Sayyid al-Shuhada nieuwe vrijwilligers. Van de talrijke vrijwilligers die in juni 2014 gehoor gaven aan de oproep van ayatollah Ali al-Sistani werd slechts een minderheid ingelijfd. Talrijke vrijwilligers werden ongeschikt bevonden voor actieve deelname aan het tegenoffensief tegen IS. Sommigen onder hen kregen bewakingstaken op het thuisfront toegewezen, andere vrijwilligers werden niet ingeschakeld. De expansie van al-Hashd al-Shaabi werd afgeremd door de organisatorische en financiële moeilijkheden die het opleiden en uitrusten van ettelijke duizenden rekruten inhield. Frequentie moeilijkheden bij de uitbetaling van de*

lonen en bij de uitrusting en bevoorrading leidden tot misnoegen onder militieleden en zorgden ervoor dat een aantal vrijwilligers al snel uit al-Hashd al-Shaabi stapte. Tegelijk bleken de sjiitische milities in tal van directe confrontaties met IS slagkrachtiger dan het Iraakse leger. Deze sleutelrol bij het stuiteren van de opmars van IS vertaalde zich in toenemend prestige en maakte dat nieuwe vrijwilligers voor de strijd tegen IS eerder geneigd bleken om zich bij al-Hashd al-Shaabi dan bij het Iraakse leger aan te melden. Deze populariteit vertaalde zich in toenemende politieke en maatschappelijke invloed in de hoofdstad Bagdad en in het zuiden van het land. Zulks resulteerde onder meer in een hoger loon en een verbeterde uitrusting voor de leden van de meest prominente sjiitische milities. Ook in de loop van 2015 speelden de sjiitische milities een cruciale rol in de strijd tegen IS. Vooral in de provincies Salah el Din, Diyala en Babil waren ze doorslaggevend bij de terreinwinst die op IS geboekt werd. Hoewel ook onder de al-Hashd al-Shaabi het aantal slachtoffers opliep, behield de organisatie de status van een vrijwilligersleger. Naast religieuze en financiële motieven vormde ook het maatschappelijke prestige een belangrijke beweegreden voor jongeren om zich bij de sjiitische milities aansluiten. (...) In de beschikbare literatuur over de al-Hashd al-Shaabi wordt stevast vermeldt dat de organisatie uit vrijwilligers bestaat; enerzijds gaat het om vrijwilligers die zich aanmeldten na de oproep van ayatollah Ali al-Sistani om de wapens op te nemen tegen IS, anderzijds betreft het vrijwilligers die deel uitmaken van eerder opgerichte sjiitische milities. In geen van de rapporten die de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak gepubliceerd werd, wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering van de kant van sjiitische milities. In de Iraakse noch in de internationale pers werd bericht dat de sjiitische milities Iraakse burgers verplichten om hen te vervoegen. Wel rapporteerde Middle East Eye dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij al-Hashd al-Shaabi aan te sluiten. (...) Verder werd in december 2015 informatie ingewonnen bij een sjiitisch stamhoofd uit Basra. Ook deze verklaarde dat de diverse sjiitische milities die in Irak actief zijn uitsluitend uit vrijwilligers bestaan. Van de kant van de milities, noch van de kant van de clans/stammen wordt enige dwang uitgeoefend. Er bestaat niet de minste nood om jonge sjiieten te dwingen om zich bij deze milities aan te sluiten omdat er meer dan genoeg vrijwilligers voorhanden zijn. Het aantal kandidaten is zelfs zo groot dat wachtlijsten ingevoerd werden. Overigens bestaat er een selectieprocedure voor kandidaat-militieleden en worden lang niet alle kandidaten weerhouden. Eén van de redenen waarom zoveel vrijwilligers zich blijven aanmelden is het aanzienlijke loon dat militieleden uitbetaald krijgen, namelijk zo'n 650 dollar per maand. Daarnaast ontvangt de familie van militieleden een overlevingspensioen indien deze omkomt. Van gedwongen rekrutering van de kant van de sjiitische milities is dus geenszins sprake. Wel is het denkbaar dat de familie jongemannen aanpoort om zich bij een sjiitische militie aan te sluiten. Sommige vaders bijvoorbeeld ervaren het als beschamend dat geen van zijn zonen zich bij een sjiitische militie aansloot. Daarnaast werd in december 2015 contact opgenomen met een sjiitisch stamhoofd uit Bagdad. Ook deze gaf te kennen dat de diverse sjiitische milities die in Irak actief zijn uitsluitend uit vrijwilligers bestaan. Vanwege het aanzienlijke loon dat sjiitische militieleden uitbetaald krijgen zijn er meer dan genoeg kandidaten en dienen kandidaat-militieleden momenteel zelfs een ganse periode te wachten voor ze wapentraining kunnen volgen. Van de sjiitische milities gaat dus gaan dwang uit. Wel gebeurt het nu en dan dat vaders hun zonen komen aanmelden als kandidaat-militieleden." (COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi van 5 februari 2016, p. 3 en p. 5-9). Uit deze informatie blijkt aldus duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, ook in 2014 er geen sprake was van gedwongen rekrutering door sjiitische milities voor de strijd tegen IS daar er geen gebrek was aan voldoende gemotiveerde, vrijwillige rekruten. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt bovendien dat het aan financiële en logistieke steun ontbrak om deze talloze vrijwilligers op te leiden en uit te rusten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, kan dan ook niet worden aangenomen dat al-Hashd al-Shaabi de beperkte middelen die het ter beschikking had/heeft, zou aanwenden om een slecht gemotiveerde strijdkracht op te leiden en te bewapenen indien er talloze gemotiveerde vrijwilligers ter beschikking staan. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers hun beweringen omtrent de gedwongen rekrutering van eerste verzoekende partij door Asaeb Ahl al Haq (AAH) binnen de al-Hashd al-Shaabi. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van die reden buiten hun stam werden gesloten. Aan het stuk 1 dat zij dienaangaande hebben ingediend wordt derhalve geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend. Ook aan stuk 2 wordt geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend aangezien verzoeker niet in het minst heeft aangetoond dat hij door welke militie dan ook zou zijn gedwongen om mee te vechten in 2014. De Raad wijst er op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.5.2. Deze ongeloofwaardigheid wordt overigens andermaal bevestigd door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande zijn verplichte rekrutering en de moord op zijn collega H. diverse tegenstrijdigheden bevatten.

2.5.2.1. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, sprak eerste verzoekende partij zich vooreerst tegen over het aantal keer dat hij door militieleden van Asaeb Ahl al Haq (AAH) werd benaderd voor zijn verplichte rekrutering bij deze militie: "(...) Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u meer dan twee keer door AAH was benaderd, om later in ditzelfde gehoor duidelijk aan te geven precies drie keer door hen benaderd te zijn om zich bij hen aan te sluiten (CGVS 1, p. 8 en 12). Over elk van deze drie pogingen om u te rekruteren gaf u vervolgens details. U gaf te kennen dat ze drie keer langskwamen bij u thuis. U gaf vervolgens aan wanneer ze bij benadering langskwamen, met hoeveel personen ze telkens langskwamen en wat er telkens tijdens deze bezoeken tegen u gezegd werd (CGVS 1, p. 8 tot en met 12). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS evenwel gevraagd werd hoeveel keer deze militieleden benaderden, antwoordde u echter plots dat het om twee bezoeken aan uw woning ging (CGVS 2 d.d. 12 april 2016, p. 5 tem 7). (...)” Dat eerste verzoekende partij niet in staat blijkt te zijn om hieromtrent duidelijke, coherente en eensluidende verklaringen af te leggen, haalt de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten verder onderuit.

Verzoekers betogen dat er van een tegenstrijdigheid geen sprake is en stellen dat eerste verzoekende partij twee keer door de milities is benaderd aan zijn woning en een keer op straat. Waar eerste verzoekende partij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij twee keer door de militieleden werd benaderd, had hij het dan ook over de bezoeken aan zijn woning, aldus verzoekers. De Raad stelt vast dat verzoekers zich met dergelijk verweer bedienen van een loutere *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de verklaringen van eerste verzoekende partij alsnog verenigbaar te laten schijnen, doch die niet de minste steun vindt in de opeenvolgende verklaringen zoals hij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Zo verklaarde eerste verzoekende partij tijdens het eerste gehoor: **“Heeft Asaeb u concreet benaderd? Ja. Hoeveel keer is dit gebeurd? Meer dan twee keer. (...) Maar die 1^e keer, waar heeft men u benaderd? Bij mijn huis, aan de deur van mijn huis. (...) Na die 1^e keer dat u benaderd werd, werd u toen nog benaderd? Ja. (...) En die 2^e keer dat u benaderd was, waar was dat? Altijd naast mijn huis. Mijn werk is, als ik opdracht krijg dan heb ik gedaan en zit ik te wachten naast mijn huis. Ze zijn altijd bij mij thuis aan de deur gekomen. (...) Zijn er nog benaderingen geweest tussen de 1^e keer dat u benaderd werd tot de moord op uw collega? Ja, ze zijn naar mij gekomen drie keer. (...) Waar was dit die derde keer? Ook zelfde plaats naast mijn huis.”** (administratief dossier, stuk 11, p. 8-10 en p. 12). In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens het tweede gehoor tot twee maal toe dat hij slechts twee keer door de militieleden werd benaderd (administratief dossier, stuk 7, p. 5-7). Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de benaderingen door de militieleden bij hem thuis plaatsvonden (administratief dossier, stuk 7, p. 5) en maakte hierbij nergens gewag van het feit dat hij tevens op straat zou zijn aangesproken. Dat eerste verzoekende partij aldus manifest afwijkende verklaringen aflegt over een dergelijk essentieel element in zijn relaas, komt zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede.

2.5.2.2. Voorts wijst de commissaris-generaal er correct op dat eerste verzoekende partij tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de situering in de tijd van zijn persoonlijke problemen met de militie AAH en de moord op zijn vriend en collega H.: **“(…) Tijdens het eerste gehoor verklaarde u zo dat uw moeder op het moment dat uw collega H.(…) was vermoord, u zou gezegd hebben dat deze mensen u nooit meer met rust zouden laten, dat u verplicht met hen moest samenwerken en dat u het land moest verlaten. U voegde hieraan toe dat u daarop antwoordde dat u daarna alles regelde om te vertrekken, uw auto verkocht en het land verliet (CGVS 1, p. 8). Hiermee geeft u al een duidelijke indicatie dat u voorafgaand aan de moord op H.(…) reeds werd benaderd door de militieleden van AAH. Anders had uw moeder uw verplichte rekrutering ook niet kunnen linken aan de dood van H.(…) op dat moment. Verder in ditzelfde gehoor bevestigde u dit ook door uitdrukkelijk te verklaren leden van AAH reeds voor de moord op H.(…) bij u thuis waren langskwamen met het doel u te rekruteren (CGVS 1, p. 9, 10 en 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u voor de moord op H.(…) gecontacteerd werd door militieleden, antwoorde u evenwel ontkennend. (...)”** Verzoekers werpen op dat het niet is omdat de moeder van eerste verzoekende partij onmiddellijk bij de moord op de vriend/collega H. vermeldde dat deze zelfde mensen hem ook nooit meer met rust zouden laten, dat eerste verzoekende partij reeds voor het overlijden van zijn vriend benaderd zou zijn geweest door deze milities en benadrukken dat eerste verzoekende partij pas na de moord op H. werd benaderd met het oog op een gedwongen rekrutering. Nochtans verklaarde eerste verzoekende partij tijdens het eerste gehoor expliciet **“Voor zijn moord zijn ze 1 keer bij mij gekomen en 2 keer na zijn moord.”**

(administratief dossier, stuk 11, p. 12). Het hoeft geen betoog dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen.

2.5.2.3. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen nog terecht opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens het eerste gehoor aangaf dat H. op klaarlichte dag ergens in de namiddag vermoord werd, terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor in de late avond of nacht situeerde. Verzoekers verduidelijken dat dat zij het tijdstip van de moord situeerden bij het begin van het ondergaan van de zon, namelijk het ogenblik van het gebed. Opnieuw vindt deze stelling echter niet de minste steun in de verklaringen van eerste verzoekende partij, die tijdens het eerste gehoor stelde **“Wanneer op de dag werd hij vermoord? In de namiddag. Voor als de zon in het westen staat.”** (administratief dossier, stuk 11, p. 15), hetgeen haaks staat op zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor, waar hij uiteenzette als volgt: **“Op welk moment van de dag werd H.(...) vermoord? 's Nachts, late avond, nacht, ik was thuis toen. Om welke reden heeft u vorig gesprek gezegd dat dit in de namiddag was? Ik heb dat niet gezegd. Dus u bent zeker dat het s nachts was? Ja. Het was s nachts.”** (administratief dossier, stuk 7, p. 8). Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt de door hem aangehaalde feiten geloofwaardig voor te stellen.

2.5.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet als volgt: *“Daarenboven maken u en uw echtgenote tijdens jullie respectievelijke gehoren op het CGVS ook een radicaal verschillende inschatting van de tijdsduur die tussen de moord op H.(...) en het vertrek van uw gezin uit Irak lag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat H.(...) twintig dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor paste u deze tijdsinschatting al enigszins aan en verklaarde u dat H.(...) één of anderhalve maand voor het vertrek van uw gezin uit Irak vermoord werd (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen staan echter beiden in schril contrast met de tijdsinschatting die uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het CGVS maakte, waarbij ze verklaarde dat uw vriend en collega H.(...) enkele dagen voor uw vertrek uit Irak vermoord werd (Gehoorverslag CGVS 1 echtgenote dd. 15.02.2016, p. 7). De vaststelling dat deze tijdsinschattingen van u en uw echtgenote in dermate verschillen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer aangezien deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak.”* De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekers duidelijk aangaven dat ze het exact aantal dagen tussen de moord op H. en hun vertrek niet meer kennen, dat het niet duidelijk is wat het betekent waar tweede verzoekende partij sprak over een aantal dagen en dit even goed twintig dagen kan betekenen, kan, in het licht van het geheel van wat voorafgaat, bezwaarlijk volstaan om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6. Wat betreft verzoekers hun vlucht uit Bagdad naar Beiroet in Libanon in 2005-2006, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden *“(…) Het CGVS stelt hierbij vast dat zowel u en uw echtgenote aangeven dat deze vlucht louter ingegeven was door de toenmalige algemene situatie van het sektarisch geweld. Zo verklaarde u zelf dat u niet persoonlijk bedreigd werd, bevestigde uw echtgenote dit ook en gaf zij daarna zelf expliciet aan dat uw gezin gevlucht was omwille van de algemene situatie (CGVS 2, p. 3 en gehoorverslag echtgenote d.d. 12 april 2016, p.2). Gezien er geen sprake is van enige persoonlijke vervolging ten aanzien van uw persoon of uw gezin, dient te worden geoordeeld dat deze feiten geen invloed hebben op uw huidige asielaanvraag.”* Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op deze vaststellingen en overwegingen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct worden beoordeeld als volgt: *“De documenten die u aanleverde vermogen het oordeel van het CGVS niet te veranderen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw familie heeft u uw identiteit en uw familiale situatie gestaafd, welke niet in twijfel worden getrokken. Met uw kaart voor ontheemden heeft u gestaafd dat u in 2008 na terugkomst vanuit Libanon bepaalde voordelen kreeg toegekend, wat evenmin wordt betwist.”* en *“De documenten die u aanleverde vermogen het oordeel van het CGVS niet te veranderen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw familie heeft u uw identiteit en die van uw kinderen gestaafd, welke niet in twijfel worden getrokken.”*

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat,

schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat

volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers hun betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

2.9.3. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verzoekers laten overigens na te concretiseren welke elementen uit hun relaas niet of onvoldoende werden onderzocht. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bewijzen dat verzoekers in Turkije asiel hebben aangevraagd doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

2.12. Waar verzoekers vragen om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS